

VOORBESTEMD

MOMENTUMSERIE IV

SHELENA SHORTS

VOORBESTEMD

DE MOMENTUMSERIE, BOEK 4

shelena shorts

Voorbestemd

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Shelena Shorts

Oorspronkelijke titel: The Hour of Dreams

Vertaling: Rebecca van Kaam

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave februari 2021

NUR 285

ISBN 9789403617640

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

GEHEIMEN

‘Het komt allemaal goed.’ Dat was waar Wes me van verzekerd had toen we een paar weken geleden samen in de keuken zaten. Ik wilde hem geloven en bleef het herhalen, zelfs terwijl ik zwom. Voor Wes was tijd doorbrengen in zijn indoor zwembad kalmerend – zowel mentaal als fysiek. Ik had onze wittebroodsweken niet nodig om dat zelf ook te ontdekken.

Ik hoopte dat het op mij hetzelfde effect had en was er daarom in mijn vrije tijd ook maar mee begonnen. Ik moest toegeven dat zwemmen me hielp ontspannen. Het voelde goed, vredig zelfs. Maar om me helemaal kalm te voelen, moest ik de woorden in mezelf blijven herhalen: ‘Het komt allemaal goed.’

Ja, dat wist ik. Want ja, wat was er nou veranderd? Op alles na dan. Het was november en ik had niet langer de veiligheid dat ik volgend jaar pas negentien werd. Ik was al negentien.

Ik had het lot een hak gezet door op mijn negentiende verjaardag te trouwen. Omdat ik besloot dat ik iets goeds wilde maken van die gevreesde dag. Dat werkte maar liefst één hele dag.

De dag was perfect geweest; de nacht nog beter. Hoe hij van

me hield, nam al mijn zorgen en angsten weg. Toen kwam de ochtend, en die was ook fijn – tot hij me vertelde over zijn dromen. Dromen waarvan hij dacht dat het herinneringen waren van voordat ik Amelia en hij Weston Wilson I was.

De dromen hadden hem een nieuwe manier gegeven om overall over na te denken. Want hij had nooit eerder overwogen dat we voor zijn transformatie al samen waren. Hij had altijd verondersteld dat de eerste keer was toen Amelia op die dag in 1916 in Londen zijn leven redde. Nog nooit had hij nog maar nagedacht over de mogelijkheid dat het eerder was. Tot nu.

Dat was alles dat ervoor nodig was: beelden van ons van lang geleden waarin we samen oud werden. Waar ik op mijn negentiende niet doodging. Door de beelden geloofde Wes dat we echt zielsverwanten waren, dat we voorbestemd waren om voor altijd een lang en gelukkig leven te leiden. Ja, het was cliché, maar het kreeg hem niet van de gedachte af dat de enige reden dat ik steeds doodging, was omdat hij getransformeerd was om langzaam door te blijven leven. Dat hij zo langzaam ouder werd, dat er geen enkele manier was waarop we samen een normaal leven konden hebben.

Hij geloofde dat hij onze levens weer op het goede spoor kon krijgen als hij zijn transformatie terugdraaide. Dat was dus waarom mijn zorgen ongeveer een dag na de beste dag van mijn leven terugkwamen. Niet per se omdat ik misschien doodging als ik negentien was, net als in mijn twee vorige levens, maar om de krankzinnige reden dat Wes dacht dat hij mij kon redden door zelfmoord te plegen.

Dat ging niet gebeuren en dat was ook waarom ik niet helemaal eerlijk geweest was tegen Wes. Er was nog iets anders dat op de dag na onze bruiloft gebeurde. Die ochtend kreeg ik een bloedneus. Het was de eerste keer sinds ik een kind was, dus ergens diep vanbinnen vermoedde ik dat het te maken had met de recente proef waaraan ik meegegaan had tegen mijn virus. Dokter Carter had me opgedragen om hem te bellen als er ook

maar iets ongewoons gebeurde met mijn gezondheid, en dit was zoiets geweest. Toch weigerde ik in eerste instantie om deze tegenslag na zo'n geweldige avond te accepteren.

En toen Wes vertelde wat hij zichzelf aan wilde doen, kon ik er al helemaal niet over beginnen. Niet als hij daardoor nog sneller naar dokter Carter zou rennen en probeerde om zijn transformatie ongedaan te maken. Nee, ik had besloten dat ik ging doen waarvan ik Wes gesmeekt had om het niet meer te doen – en dat was dingen geheimhouden. Ik zeg geheim omdat ik in de afgelopen maanden nog twee keer een bloedneus had, en Wes van geen enkele op de hoogte was.

Ik besloot om er eens vanuit zijn perspectief naar te kijken. Als hij het wist, zou ik het grootste deel van mijn tijd als spel-denkussen fungeren in het lab. En dan zou hij zo stom zijn en zich als vrijwilliger aanbieden om zijn koudbloedige bloed te laten vervangen met een of ander nieuw mengseltje, hopend dat hij zo kon zorgen dat het lot me met rust zou laten. Ik rilde terwijl ik verder zwom.

'Hey jij,' hoorde ik, de zachte en uitnodigende woorden kwamen ergens toch nog onverwacht. Ik had niet zo negatief moeten denken, maar het was moeilijk om dat niet te doen.

'Mag ik erbij komen?' vroeg hij met een slinkse glimlach. Hij had geen shirt aan en zijn kenmerkende heerlijke grijs op zijn gezicht. Sinds wanneer vroeg hij dat? Nooit. Maar toen ik naar hem keek, werd al snel duidelijk waarom.

Hij probeerde me of te verleiden, of hij plaagde me. Ik slaagde erin te glimlachen. 'Wat doe je?'

Hij ging door zijn knieën. 'Ik vraag je of ik kan gaan zwemmen.'

'Ik weet het niet. Kun je dat?' Ik leunde achterover om op mijn rug te drijven zodat mijn babyblauwe bikini zichtbaar werd.

'Oké.' Hij stond op. 'Dit gaat niet helemaal hoe ik het gepland had.'

‘Hoe had je het gepland dan?’ vroeg ik terwijl ik mezelf verder van de kant af bewoog.

Hij verplaatste zijn gewicht en haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Misschien was mijn plan gewoon om hiernaartoe te komen, een paar spieren aan te spannen en dat je me dan zou smeken om ook het water in te komen en-’

‘Oké, ik snap het. Klinkt goed, maar ik heb geen interesse.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen en bleef even stil voor hij reageerde. ‘Als jij het zegt.’

Ik hield mijn glimlach in tot hij zijn rug naar me toe draaide. Het beeld van de spieren die zich daar onder zijn huid spanden en weer ontspanden, maakte dat het voelde alsof het water een beetje te warm was.

‘Oké, oké. Jij wint,’ riep ik.

Hij stopte en draaide zich om. ‘Wat win ik?’

‘Mij. duh.’

‘Ik heb jou al gewonnen,’ zei hij met zijn armen over elkaar geslagen.

‘Oké, goed dan. Maar het enige dat je had hoeven doen, was “ja” zeggen op mijn oorspronkelijke vraag.’

Ik draaide me om en begon te zwemmen. ‘Je verspilt kostbare tijd,’ zei ik een paar slagen later. Toen er geen reactie kwam, keerde ik me om om naar hem te kijken, maar hij was weg. ‘Wat the...’

Hij kwam recht voor me bovenwater en greep mijn heupen vast waardoor ik gilde. ‘Oh mijn-’

‘Shh..’ zei hij en hij plaatste zijn lippen over de mijne.

Toen mijn hart bedaarde, volgde mijn natuurlijke reactie om mijn armen en benen om hem heen te slaan om het moment langer te laten duren. Mijn hoofd duikelde altijd de vergetelheid in als hij me zoende.

Dat was ook waarom ik liever doodging en hem over dertig jaar weer zag dan dat ik toekeek hoe hij zichzelf de dood in

hielp en we dan het risico liepen dat we elkaar nooit meer zouden vinden of elkaar zouden herinneren.

Zo stond alles ervoor toen we elkaar liefdevol omhelsden. We hielden dodelijke geheimen voor elkaar, want ik kende hem goed genoeg om te weten dat hij achter mijn rug om allang met iets zelfvernietigends bezig was. Het was alleen nog maar de vraag welke opoffering als eerste kwam. De zijne? Of de mijne?

HOOFDSTUK 2

HET LEVEN

Oost, west, thuis best. Dat welbekende spreekwoord ging ik steeds meer waarderen toen Wes' huis mijn toevluchtsoord werd. Alle meubels die ik besteld had, waren binnen. Zijn eens zo koud aanvoelende woonkamer veranderde in een warme en huiselijke plek om samen tijd door te brengen.

De ruimte was groot genoeg voor een enorme hoekbank en poef waarin je zo'n beetje verdween als je er maar hard genoeg op neer liet ploffen. Om het geheel af te maken, kocht ik een aantal kussens in iedere kleur die je maar voor kon stellen. Ik had ook verschillende dieprode kaarsen in de kamer gezet, en daar maakte ik goed gebruik van.

Op gezellige avondjes was het onze favoriete bezigheid om tv te kijken of er gewoon te zitten. Het huis, de ruimte, het gevoel – het was alles waar ik op had kunnen hopen. Het waren de dingen die daarbuiten gebeurden waardoor mijn nagels het moesten ontzien.

Ik had voor het eerst op ze gebeten op mijn trouwdag omdat ik toen zo zenuwachtig was. Daarna bleef ik dat doen omdat ik me nog steeds zo voelde.

Naast de geheimen en de beveiligers die ons nog steeds achternaliepen, ging ik serieus iedere keer dat ik het huis verliet uit van het ergste. Wes had het niet meer zo vaak over dat soort gevaren, maar dat hij de Tahoes in de buurt hield, was voor mij genoeg om te weten dat we nog niet uit de gevarenzone waren.

Nadat Wes gered was van de militaire operatie had dokter Lyon, het stafhoofd van het Californisch Laboratorium voor Bloedonderzoek, een deal gesloten met de overheid over onze veiligheid. Ook over die van dokter Carter, omdat de mensen van de missie zo boos waren dat Wes toen ontsnapt was. Ze hadden hem ontslagen omdat hij daaraan bijgedragen had. En daarna hadden ze geprobeerd om hem te vermoorden, maar gelukkig was het dokter Lyon gelukt om een deal met ze te sluiten voor ze nog meer schade aan konden richten.

De overeenkomst garandeerde ieders veiligheid zolang het lab haar voortgang deelde – al had Wes geen enkele intentie om dat te doen. Maar het had er in ieder geval voor gezorgd dat we nog wat tijd hadden. En natuurlijk was Wes' geheim er veilig mee gebleven, maar we herinnerden ons maar al te goed hoe gevaarlijk die mensen waren en hoe snel ze een van ons weer mee konden nemen.

Zelfs terwijl ik over de bochtige oprijlaan reed, scande ik mijn omgeving om zeker te weten dat er niet ineens iemand uit de bosjes zou springen. Als ik bij een stoplicht stond en een glimp opving van de Tahoe die een paar auto's achter me stond, keek ik om me heen om te zien of niemand me in de gaten hield.

Omdat ik niet rookte, geen alcohol dronk en Wes niet altijd in de buurt was om me te helpen de boel bij elkaar te houden, botvierde ik mijn zenuwen op mijn nagels. De enige andere rustige momenten waren met mijn moeder of met vrienden op het werk. Mijn moeder en ik gingen nog steeds iedere donderdag samen lunchen op de Berkeley campus en iedere

zondag aten Wes en ik samen met haar en Tom. Ik werkte nog om de dag bij Healey's. Voor mij was het niet echt werk. Ik genoot van iedere minuut omdat het mijn gedachten van alle enge dingen afhield. Maar op een dag vroeg in november, werd het ook bij Healey's anders.

Ik reed een parkeervak in, wierp een blik achterom en en zag dat de Tahoe parkeerde op zijn gebruikelijke plek recht voor de ingang. Ik glimlachte in mezelf, want ook al belemmerden ze me in mijn vrijheid; ze waren ook een teken dat Wes dichtbij was ook al was hij dat zelf niet. Toen ik uit mijn auto stapte, was het tweede dat me opviel een bordje met: 'Personeel gezocht' in de etalage. Het bracht me meteen terug naar de laatste keer dat we nieuw personeel nodig gehad hadden. Dat was na de moord op mevrouw Mary afgelopen zomer. Ik wierp snel nog een troostende blik op de Tahoe.

Toen dacht ik aan hoe haar vervanger, Chase, ook dood was gegaan door toedoen van dezelfde moordenaar. Ik had me vrijwillig opgegeven om daarna zijn uren over te nemen, ze hadden dus niemand aan hoeven nemen. Zover ik wist en hoopte, was er niemand anders overleden. Ik trok mijn vestje dicht over mijn top, ademde diep in en ging naar binnen.

Meneer Healey stond zoals altijd achter de toonbank.

'Hoi meneer Healey. Alles goed?'

'Ja hoor, prima,' antwoordde hij. Hij schonk me een korte verwelkomende glimlach voor hij weer naar de prijstang in zijn handen keek.

Ik kon niet wachten tot ik mijn spullen achter gelegd had en stopte voor de toonbank. 'Ik zag het bordje.'

'Oh.' Hij keek heel even op en haalde zijn schouders op. 'Ik ben gewoon op zoek naar iemand die een paar uur kan komen helpen tijdens de feestdagen.'

Hij wierp een tweede korte blik op me voor hij weer naar beneden keek. Iets in de blik in zijn ogen zei me dat hij ergens omheen draaide, en zijn uitleg sloeg ook nergens op.

‘Maar niemand koopt tweedehands boeken rond de feestdagen,’ reageerde ik.

Hij keek weer op en bestudeerde me even. ‘Waarom niet?’

‘Omdat ze al gebruikt zijn.’

‘Tja ik denk dat mensen ze wel gaan kopen, en al is dat niet zo, dan hebben we het druk genoeg met de mensen die hun oude boeken komen brengen.’

Dat was misschien waar, maar dat was niet genoeg om een heel nieuw personeelslid aan te nemen. Er was iets aan de hand, maar in plaats van door te vragen, probeerde ik de stemming te verlichten. ‘U gaat me toch niet ontslaan?’

‘Zeker niet. Dawn zei gewoon dat je in januari met je studie gaat beginnen, en ik moet denk ik proactief zijn.’

Ze had wat? Sinds wanneer maakte Dawn zich druk over mijn werkuren?

‘Je gaat toch studeren, nietwaar?’

Ik knipperde een paar keer en schraapte mijn nu droge keel. ‘Uhm, ja ik denk het wel.’

‘Denk je?’ reageerde hij meteen. Hij legde de prijstang op de toonbank zodat hij zijn armen streng over elkaar kon slaan. Ik voelde hoe ik meer rechtop ging staan; een verdedigingstactiek die ik na jaren ondervraagd te worden door mijn moeder geleerd had.

‘Ja, denk ik. Maar zeer waarschijnlijk wel,’ voegde ik eraan toe.

Hij verplaatste zijn gewicht. ‘Prima, want een studie heb je nodig. Laten we wel wezen, wie weet hoelang Healey’s nog bestaat.’ Hij keek de winkel rond en zuchtte zachtjes. ‘Met al die nieuwe technologie is het slechts een kwestie van tijd voor dit soort winkels achterhaald zijn. Ik nam de zaak over van mijn vader, maar ik weet niet zo zeker wat er straks nog over is om door te geven.’ Met dit statement wendde hij zijn aandacht weer op mij. ‘Dus jullie jongeren moeten echt gaan studeren.’ Hij knikte krachtig en ging verder met zijn werk.

Ik bleef even staan en probeerde de onverwachte persoonlijke toespraak te verwerken. Hij was óf klaar met me óf hij behandelde me juist als familie. Ik vond dat laatste beter, maar wist niet zo goed hoe ik moest reageren dus liep ik maar stilletjes naar de ruimte achter in de winkel.

Ik legde mijn tas in mijn kastje en liep de winkel weer in. Ik vermeed de toonbank. In plaats daarvan liep ik door de gangpaden, zette ik boeken recht en raapte ik alles dat weg kon op. Meneer Healey's woorden spookten de hele tijd door mijn hoofd, en hoe meer ik erover nadacht, hoe meer druk ik op mijn schouders voelde.

Mijn leven was fijn, of tenminste zo fijn als het kon zijn. Waarom zou ik hier weggaan en aan iets anders beginnen, iets waarover ik me toch zorgen zou maken omdat ik het niet af kon maken? En hoe durfde Dawn het op zich te nemen om me praktisch de deur uit de duwen. Tegen de tijd dat ze arriveerde, was ik best wel opgefokt.

Ze liep de winkel binnen en ging zoals altijd meteen naar achteren. Ik was zo vrij om haar halverwege het middenpad af te snijden.

'Hey,' zei ik nonchalant toen we bijna botsten.

'Hey,' zei ze droog. Ze stapte zo snel om me heen dat onze schouders elkaar raakten.

Ik draaide me om en zag hoe ze de deur van de achterkamer opengooide.

Oké dan. Ik dacht dat ik degene was die geïrriteerd moest zijn. Er kwamen al snel twee mogelijkheden in me op: óf door blijven werken, óf proberen uit te vinden wat haar probleem was. Voor ik kon beslissen welke het zou worden, kwam ze weer naar buiten en liep ze een ander gangpad in.

'Heb je een slechte dag?' vroeg ik.

'Ik wil er nu niet over praten.'

Dit was echt niets voor haar, zeker niet omdat ze geen

oogcontact maakte. Ze stond erom bekend dat ze kortaf en bazig was tegen andere mensen, maar niet tegen mij.

‘Dawn, wat is er aan de hand? Sinds wanneer ontloop je me? Wat heb ik verkeerd gedaan?’

Eindelijk keek ze naar me. ‘Hmm... Laten we eens kijken. Wat dacht je van dat je zo perfect bent? Zo super verdomd perfect.’

‘Wát?’ Dawn wist niet van mijn tragische verleden of mijn onzekere toekomst, maar ze had nog nooit laten blijken dat ze zich zo voelde.

‘Perfekte Sophie. Dat zei ik.’ Ze richtte haar negatieve houding nu recht op mij.

‘Tsja,’ zei ik terwijl ik een klein stapje achteruitzette. ‘Dat heb je verkeerd. Je hebt geen enkel idee.’

‘Oh wat, Sophie? Laat me raden, je kunt maar niet beslissen wanneer je met school wilt beginnen? Hmm... het voorjaar, van de zomer – of misschien wel nooit? Het maakt toch niet uit, want je hebt toch Wes wel om voor je te zorgen.’

Wow. Ik hapte naar adem na die lage streek. Ik was niet iemand die de confrontatie aanging, maar ik was ook niet iemand die zomaar terugkrabbelde. Drie levens vol chaos barstten bijna uit me daar in het gangpad, maar in plaats daarvan zuchtte ik diep. Ze was mijn vriendin, en iets klopte er niet.

‘Dawn, je vergeet dat ik je ken. Je nieuwe alter ego doet me niets, je kunt me dus net zo goed vertellen wat er aan de hand is. Of ik ga-’

‘Je gaat wat? Een boek lezen? Eten koken? Op vakantie? Wat is het precies dat je moet doen? Huh?’ Mijn mond viel open en ze gooide haar handen omhoog. ‘Weet je wat? Laat maar. Ik ga.’

Ze ging weer naar achteren, pakte haar spullen en liep rechtstreeks naar de deur. Meneer Healey riep haar na, maar ze negeerde hem terwijl ze het pand uit vluchtte. *Wat in hemelsnaam?* Zonder na te denken, rende ik achter haar aan.

‘Ik ben zo terug, meneer Healey.’

Ik zag dat ze haar auto instapte en ging naar haar toe.

‘Dawn. Stop. Wat is er in vredesnaam aan de hand?’

‘Sophie, laat me gewoon. Je helpt me zo echt niet.’

‘Dawn, alsjeblieft. Wat is er? Heb je ruzie met Jackson?’

‘Ja! Oké, ben je nu blij?’ Ze startte de auto en probeerde de deur dicht te doen, maar die blokkeerde ik.

‘Nee, ik ben niet blij,’ zei ik en ik bleef stevig staan.

Dawn en Jackson waren bijna een jaar aan het daten, en ze hadden zo hun momenten. Maar ze had nog nooit zo fel gereageerd als nu.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik wil weg, alsjeblieft,’ zei ze terwijl ze naar me keek. Het vuur brandde nog in haar wangen maar haar blik werd wazig. Ze had het duidelijk moeilijk en ik wilde haar niet laten gaan.

‘Kun je me niet gewoon vertellen wat er gebeurd is?’

Ze wierp me nog één blik toe en sloeg haar hoofd daarna tegen de hoofdsteen. Ze zat daar minutenlang met haar ogen dicht voor ze begon te praten.

‘Oké. Ik heb het uitgemaakt. Hij is de grootste sukkel op deze aardbol en ik kan hem nu even niet uitstaan. Ik wil dit gesprek echt niet met jou hebben.’

‘Waarom? Ik ben toch je vriendin?’ zei ik terwijl ik naar haar toe boog. ‘Je kunt over alles met me praten. Ik kan je helpen. Wat is er gebeurd? Heeft hij iets gedaan? Iets gezegd? Wat?’ Haar ogen waren nog steeds gesloten maar ik zag haar kaakspieren bewegen. ‘Je kunt het me vertellen,’ fluisterde ik.

Toen viel de eerste traan en werd haar gezicht minder strak. Ik keek hoe de ene na de andere traan ontsnapte, toch maakte ze geen enkel geluid. ‘Dawn, ik vind het verschrikkelijk om je zo van streek te zien. Ik wil je graag helpen.’

Ze veegde eindelijk de natte sporen van haar wangen, opende haar ogen en staaarde naar het dak van haar auto. ‘Hij zei dat hij gaat studeren. Dat zijn lacrosse studiebeurs te

belangrijk is om op te geven. En dat ik hem dan tegen zou houden.'

'Wanneer is dit gebeurd?'

'Meteen nadat ik hem vertelde dat ik zwanger ben.'

De wereld om ons heen werd stil terwijl haar woorden door mijn hoofd gingen, zich door mijn lichaam verplaatsten en naar mijn knieën zakten. Ik voelde dat ik rondkeek en me probeerde te focussen op de dingen om me heen. Kruimels en vuil die tussen de stoelen van haar auto zaten, haar zonnebril op de grond. Ik wilde niets verkeerd zeggen en speelde haar woorden nog eens af in mijn hoofd.

Dawn en Jackson waren zulke tegenpolen, maar hij liep zo'n beetje als een puppy achter haar aan. Het sloeg nergens op.

'Wacht even. Hij zei dat hij daarom niet met je samen wilde zijn?'

Ze draaide vliegensvlug haar hoofd mijn kant op. 'Nee, hij zei dat hij nog steeds met me samen wilde zijn.'

'Ik snap het niet.'

'Meteen nadat hij voorstelde dat ik er een einde aan maakte.'

Mijn ogen gingen onwillekeurig naar haar middel. 'Heeft hij dat echt gezegd?'

'Ja, Sophie. Dat heeft hij echt gezegd.'

'Dat meende hij vast niet.'

'Dat deed hij wel.'

Ik legde mijn hand over de hare. Ik begreep ineens waarom ze zo was uitgevallen. 'Dawn, dat is moeilijk nieuws om te horen. Misschien verandert hij wel van gedachten als hij er even over na heeft kunnen denken.'

'Hij heeft tijd gehad, Sophie. Ik vertelde het hem afgelopen vrijdag en hij heeft er de hele week op lopen broeden. En dat is wat hij gisteravond tegen me zei. Je had hem moeten zien. Wat een watje. Ik was zo dom.'

'Nee, dat was je niet. Je hield van hem.'

‘Ja, en wat heb ik daar nu nog aan?’ De woede weerklonk opnieuw in haar stem.

Ik wist dat mijn leven niet perfect was, maar toen drong tot me door dat niemands leven dat was. Hoe goed het ook was, zorgen waren er altijd. In verschillende vormen, op verschillende plekken. Maar één ding was hetzelfde: hoe mensen zich erdoor voelden.

‘Ik vind het rot voor je, Dawn. Echt waar.’

‘Ja, ik ook. Luister, ik moet gaan. Ik wil vandaag niet bij mijn vader in de buurt zijn.’

‘Weet hij het?’

‘Maak je een grapje? Alsjeblieft, hij zou helemaal gek worden. Ik wil hier gewoon weg. Voor altijd.’

‘Wacht nou even. Alsjeblieft. Het komt wel goed. Geef het tijd.’

‘Tijd? Serieus? Ik heb geen tijd. Ik ben al zeven weken. Als ik het wil doen, moet ik het nu doen.’

‘Wacht. Wat doen?’

‘Laat me het nou niet hardop zeggen.’

‘Dawn, je gaat er geen einde aan maken... toch?’

‘Wat, Sophie? Dacht je dat ik het hier ging laten opgroeien? Met mijn vader? Terwijl Jackson gaat studeren en verdergaat met zijn leven? Daar bedank ik voor.’

Mijn hoofd tolde. Ik had geen idee hoe ik in een situatie als deze een goede vriendin kon zijn, maar alles wat ze zei, voelde verkeerd.

‘Dawn, je hebt het net uitgemaakt met Jackson omdat hij je vroeg om dat te doen. Waarom? Wat als je het zelf toch wilde?’

‘Ik wil het niet, Sophie,’ gromde ze. ‘Maar ik kan dit niet alleen.’

‘En adoptie dan?’

‘En dan de blik in mijn ouders ogen zien als ze erachter komen? Dan vinden ze me weer de oude, roekeloze ik. Nee, dankje.’

Het gesprek ging zo snel en in zo'n onprettige omgeving. Ik had geen oplossing of ervaring met een dergelijke situatie, maar alles in me zei dat ik bij haar moest blijven en dat ik haar niet alleen wilde laten en haar er alleen mee wilde laten dealen.

'Ik help je met wat je ook maar nodig hebt. Doe voor nu gewoon maar even rustig aan. Je hebt nog even om te beslissen. En je hebt gelijk; hij had het fout. Je verdient meer steun dan dat. Het komt goed, oké? Ga gewoon lekker naar huis en probeer wat te ontspannen.'

'Ik kan niet ontspannen.'

'Geef me even om iets te bedenken. Ik kom straks naar je toe, oké?'

Het duurde even voor ze antwoord gaf, maar uiteindelijk zei ze: 'Misschien.' Toen ze wegreed, zag ze er treuriger uit dan ik ooit iemand had gezien.

HOOFDSTUK 3

ZORGEN

Eenmaal terug binnen vertelde ik meneer Healey dat Dawn zich niet lekker voelde. De rest van de dag vermeed ik hem. De kleinste klusjes werden vervelend en ik dacht de hele tijd aan Dawn. Ze was zwanger. Ik was van haar en haar familie gaan houden en zag ons als goede vriendinnen. Hoe had ik het niet kunnen weten? Ook al hadden we het nog nooit gehad over hoe serieus haar relatie met Jackson was, als ik erop terugkeek, was het overduidelijk. Maar het feit dat ze al zeven weken zwanger was, was dat niet. Of misschien wel, en had ik de signalen gewoon gemist?

Ik dacht terug. We hadden drie dagen in de week samengewerkt, en er was me niets ongewoons opgevallen. Schuldgevoel doorboorde mijn buik: ik was zo'n slechte vriendin geweest. Ik keek op mijn horloge en telde de minuten af tot het einde van mijn dienst.

Wes en ik zouden uit eten gaan, maar ik wilde Dawn niet alleen laten dus belde ik hem en zei het af. Hij zei dat hij tot laat in het lab bleef en wat werk af zou ronden. Mijn bezorgde zelf wilde langer nadenken over wat hij daar deed, maar ik was opgelucht omdat ik nu een kans had om Dawn te vinden

zonder dat ik me schuldig hoefde te voelen dat ik hem liet zitten.

Dit keer waren de Tahoes aan het einde van mijn dienst een onwelkome aanvulling. Op dat moment was gevaar wel het laatste waar ik aan dacht. Ik wilde gewoon een vriendin helpen en hun aanwezigheid voelde indringend. Ik zette de radio harder alsof ik ze daarmee weg kon jagen en gebruikte de tijdelijke opluchting om na te denken over wat ik ging zeggen als ik bij Dawn aankwam.

Tegen de tijd dat ik daar arriveerde, was het licht beginnen te regenen. Ik zette de ruitenwissers aan en reed langzaam door de smalle straat, op zoek naar haar auto. Danny's truck stond er, maar haar Honda was in geen velden of wegen te bekennen. En ze nam haar telefoon niet op. Normaal had ik dat allemaal niet zo erg gevonden, maar die avond wel.

De regen begon tegen mijn ruit te slaan, en regen en ik waren nooit goede vrienden geweest. Het warme, droge comfort van mijn huis riep me, maar Dawn vinden, voelde als een noodzaak. Hoe langer het duurde, hoe meer schuldgevoel er naar boven kwam en hoe meer ik aan onze vriendschap ging twijfelen. We waren al meer dan een jaar vriendinnen en de enige plekken waarvan ik wist dat ze er graag naartoe ging, waren haar huis, dat van Jackson of als ze samen met mij en Wes op double date ging. Naast die plaatsen had ik geen enkel idee waar ze kon zijn.

De regen maakte het ook niet makkelijk, en ik had de radio uitgezet zodat ik na kon denken. Niets kwam boven, dus begon ik te bedenken wat ik zou doen in haar situatie.

Natuurlijk zou ik gebroken zijn als het mij zou overkomen en Wes reageerde zoals Jackson gedaan had. Hij zou me er nooit van kunnen overtuigen dat hij zijn lacrosse carrière boven het leven van onze baby zou zetten.

Door die twijfel begon ik te denken dat Dawn dat ook niet zou geloven. Ze was boos en van slag door zijn reactie, maar ik

dacht dat ze hem nog wel een kans zou geven om zich te bedenken. Ik draaide de auto om en reed richting zijn huis; dat was maar op een minuut of tien van het hare.

Tegen de tijd dat ik zijn lange, bochtige straat bereikte, was het ietsjes minder gaan regenen, maar een echte verbetering was het nog niet. Ik kon tenminste wel uit de zijraampjes kijken, maar makkelijk was het niet. Dawns auto was donkerblauw en ging perfect op in het donker. Daarom reed ik in een slakkentempo door de straat en gluurde ik allebei de kanten op in een poging om haar auto te vinden. De beveiligers die achter me reden, waren vast niet blij, maar die moesten er maar even genoeg mee nemen terwijl ik verder zocht.

En ja hoor, daar stond Dawns auto aan de andere kant van de straat, recht tegenover Jacksons huis. Toen ik de oprit voorbijreed, zag ik twee silhouetten in het donker, zonder paraplu's, en ik wist meteen dat zij het waren. Ik voelde me opgelucht; ik wist dat ze er samen over praatten en dat ze veilig was. Ik reed verder en toen ik verderop in de straat draaide op de rotonde en opnieuw voorbijreed, zag ik hoe ze tegen zijn borst duwde. Hij schuifelde achteruit en reikte naar haar elleboog. Die trok ze weg en ze duwde hem nog een keer.

Toen ze zich snel omdraaide en de straat over vloog, liep Jackson met hangende schouders zijn oprit op. Tegen de tijd dat ik naast Dawns auto tot stilstand kwam, had ze zich in haar stoel laten vallen en zat ze ineengedoken over het stuur. Ik liet mijn Jeep midden op straat staan en rende naar haar deur.

Ze schrok van mijn geklop en draaide haar raampje een stukje naar beneden. 'Jezus, Sophie! Wat doe je hier?'

'Hey. Sorry. Ik ging naar jouw huis om met je te praten, maar je was er niet. Ik wilde even weten hoe het met je was voor ik naar huis ging. Alles oké?' Meteen nadat ik die woorden uitgesproken had, wist ik dat het een domme vraag was. 'Ik bedoel, wil je erover praten?'

'Niet echt.'

Haar ogen waren rood en opgezet. Ik voelde me machteloos, maar ik wilde haar niet zomaar weg laten gaan.

‘Luister, ik sta hier nat te worden. En jij bent het al. Laten we naar mijn huis gaan en warme kleren aandoen. Blijf slapen. Even weg van jouw huis, dan praten we daarna. Misschien helpt het wel als je even weg bent.’

Ze keek naar me. Mijn haar was al kletsnat en plakte rommelig tegen mijn gezicht. Ik stond daar in de stortbui en haalde mijn schouders op.

‘Je bent gek, weet je dat?’

‘En?’

‘Oké. Ik ga mee... Ik wil echt niet naar huis, dat weet ik zeker.’

Ik jogde weer naar mijn auto, het voelde ergens als een overwinning, en zwaaide naar de Tahoes.

Ze volgde me naar mijn huis en Wes was nog er nog niet; dat was prima. Zo hadden we even wat privacy om Dawn naar de logeerkamer te brengen, daar was ze zeker blij mee. Ik gaf haar schone handdoeken en een droge joggingbroek. Ook overtuigde ik haar om een warme douche te nemen, want ziek worden was wel het laatste dat ze kon gebruiken. Terwijl ze haar ding deed, dacht ik er zelf ook over om een warme douche te nemen. Door de regen was de temperatuur gedaald en ik was aan het rillen. Een joggingbroek klonk goed, dus pakte ik er een en liep naar mijn eigen badkamer.

Het warme water ontspande iedere spier in mijn lichaam en het hielp me om helder na te denken. Ik sloot mijn ogen en kantelde mijn hoofd naar achteren zodat het water mijn haar nat kon maken en over mijn rug liep.

Ik voelde me rustig en veegde mijn handen over mijn gezicht om het water weg te vegen. Door een glibberig gevoel opende ik snel weer mijn ogen. Ik haalde mijn hand van mijn gezicht en zag dat het inderdaad weer een bloedneus was. *Verdomme*. Het was fijn geweest om op dat moment eens aan